

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1. mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 89 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok III.

Nr. 60.

Kraków, czwartek 13 marca 1941 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję ręko-
pisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy
dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie prze-
syłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł.,
z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata
porta. Konto czekowe: Warszawa 658.

Podpisanie układu pokojowego między Syjaniem a Indochinami.

Francja i Syjam przyjęły japońskie propozycje arbitrażowe.

Tokio, 12 marca. We wtorek ukazał się wspólny komunikat delegacji Japonii, Francji i Syjamu w sprawie przyjęcia i podpisania wysuniętych przez Japonię warunków likwidacji sporu granicznego syjamsko-francuskiego.

Jak wynika z jego treści, Francja odstąpiła ze swych terenów indochińskich na rzecz Syjamu okręg Paklay oraz odcińki obszarów na zachód, północny zachód i północny zachód od Kamboży, w swoim czasie należących do Syjamu. Wszystkie te tereny stanowiły strefę zdemilitaryzowaną. Ponadto przechodzą na rzecz Syjamu dwie wyspy na rzece Mekhong, mianowicie Khong i Khone, jednakże będą one administrowane wspólnie przez Syjam i rząd Indochin Francuskich.

Jak dalej wynika z treści wymienionych dokumentów, Japonia zagwarantowała ostateczną ważność zawartego porozumienia, przyczem zarówno Francja jak i Syjam uznała wysiłki Japonii

w kierunku utrzymania pokoju, jak również jej poprawne stanowisko.

Podpisanie japońskiej propozycji pośredniczącej celem zlikwidowania sporu granicznego między Syjaniem a francuskimi Indochinami odbyło się we wtorek o godzinie 16-tej czasu japońskiego w urzędowym mieszkaniu ministra spraw zagranicznych Matsuoka.

Po akecie podpisania układu odczytano wspólny komunikat, poczem minister spraw zagranicznych Matsuoka i przewodniczący delegacji Syjamu oraz francuskich Indochin wygłosili krótkie przemówienia, podkreślając znaczenie zawartego układu.

Prasa japońska wita z radością dojście do skutku ostatecznego porozumienia na konferencji pokojowej w Tokio. Zgoda Syjamu i francuskich Indochin na japońską propozycję pośredniczącą i przyznanie się w ten sposób do pokoju na Dalekim Wschodzie oznacza — jak stwierdza „Tokio Asahi Shimbun” —

odprawę wobec Anglii i wobec Stanów Zjednoczonych. Pomyślne zakończenie konferencji dowodzi, że zarówno w Europie, jak i na Dalekim Wschodzie, nowy porządek rzeczy zaczyna wywierać w sposób widoczny swoje skutki.

Również pozostałe dzienniki podkreślają z najwyższym zadowoleniem pomyślny wynik konferencji, co — jak stwierdzają dzienniki — należy zawdzięczać pokojowym dążeniom Japonii, oraz wysiłkom ministra Matsuoki.

Rada gabinetowa w Japonii.

(=) **Tokio, 12 marca.** W związku z politycznymi wydarzeniami ostatnich dni, a mianowicie z zawarciem układu pokojowego między Indochinami francuskimi i Syjaniem oraz wyjazdem min. Matsuoki do Europy, odbyła się w godzinach porannych ub. wtorku t. zw. rada łącznikowa wszystkich członków gabinetu japońskiego z udziałem członków sztabów generalnych marynarki i armji.

Doniesie znaczenie wizyty Matsuoki w Berlinie.

(=) **Tokio, 12 marca.** Jak stwierdza półurzędowa agencja Domei w swoim pierwszym komentarzu, podróż ministra spraw zagranicznych Matsuoka do Berlina posiadać będzie niezwykłą doniosłość, zwłaszcza że przypada na okres nadzwyczajnego napięcia i ważnych wydarzeń o światowym znaczeniu.

Pozatem jest to pierwsza podróż japońskiego ministra spraw zagranicznych do Europy. Z tych względów wizyta Matsuoki wzbudziła w kołach dyplomacji światowej bardzo wielkie wrażenie. Podróż jego będzie miała na celu jeszcze ściślejsze ukształtowanie współpracy pomiędzy państwami Paktu Trzech Moce.

konradmistrz Platon, sekretarz stanu w ministerstwie żeglugi powietrznej gen. brygady lotnictwa Bergelot, wzięli udział w tym bankiecie.

Bezpóśrednio potem odbyła się konferencja, w toku której omówiono szereg problemów natury politycznej, gospodarczej i wojskowej, dotyczących francuskich posiadłości kolonialnych w Afryce.

Szczegółowo zastanawiano się nad kwestią ewentualnej obrony afrykańskiego terytorium kolonialnego przeciwko atakowi z zewnątrz. Z naciskiem podkreślono, iż po myśli zobowiązań, przyjętych przez marsz. Pétain'a w ramach układu o zawieszeniu broni, tereny te będą bronić przed każdym najeźdźcą przez francuskie siły zbrojne.

Francja przeżyła ciężką zimę.

(=) **Waszyngton, 12 marca.** W oświadczeniu złożonym przez ambasadora Francji w Stanach Zjednoczonych, Henryka Haya, wobec dziennikarzy, oświadczył on, że niezrozumiałem jest stanowisko Anglii w odniesieniu do wynajętego przez amerykański Czerwony Krzyż parowca „Exmouth”, na pokładzie którego znajduje się ładunek 300 ton płatków owsianych, która odmówiła udzielenia konwoju.

Od czasów średniowiecznych Francja przeżyła najfatalniejszą zimę. Ambasador poinformował o tym wypadku sekretarza stanu Hulla. Następnie ambasador komunikował, że z chwilą nastania pory zimowej podwoiła się śmiertelność wśród dzieci francuskich. Czerwony Krzyż oddał płatki owsiane do dyspozycji dzieci francuskich i było rzeczą niemożliwą, aby z płatków tych mieli korzystać Niemcy.

Pomoc Niemiec przy odbudowie Francji.

(=) **Paryż, 12 marca.** W wyniku niedawnego zakończenia rozmów gospodarczych pomiędzy przedstawicielami Francji i Niemiec — państwo niemieckie dostarczy wielkiego kontyngentu stali na odbudowę okupowanych obszarów francuskich.

Wysyłka ta zapewni przeprowadzenie wielkiego programu odbudowy arterii komunikacyjnych i odbudowy mostów w okupowanych terenach Francji. Ponadto wielkie ilości stali będą zarezerwowane dla produkcji samochodów, a przede wszystkim wozów ciężarowych. — Dzięki temu francuski przemysł automobilowy będzie mógł osiągnąć około 45 proc. swej przedwojennej produkcji.

Dalsze wysiłki metali z Niemiec przewidziane są na zelektryzowanie linii kolejowych Paryż-Lyon, jakoteż innych większych linii, co przyczyni się wydatnie do zaoszczędzenia węgla, którego zużywało do 40.000 rocznie.

Anglia „ofiarowuje” Syrię.

(=) **Genewa, 12 marca.** Z Vichy donoszą: W związku z obecnymi intrygami angielskimi na Bliskim Wschodzie otrzymano tu informacje, stwierdzające, że Anglicy wzmożili ostatnio szczególnie swoją propagandę, zwróconą przeciw Syrii i Libanowi.

Anglicy posługują się przytem szczególnie intensywnie emirem Transjordanii Abdullahem. Rola Abdullaha została udowodniona nowym interesującym faktem. Mianowicie według nadeszłych tu wiadomości Anglicy złożyli emirowi Abdullahowi przyrzeczenie uczynienia go władcą Syrii, w razie stworzenia przez angielską politykę wojenną „nowych stosunków” na Bliskim Wschodzie.

„Sheffield” ciężko uszkodzony.

Madryt, 12 marca. Jak donoszą z Algieras, wpłynął do portu w Gibraltarze brytyjski krążownik „Sheffield” oraz pewien torpedowiec, oba ciężko uszkodzone.

„Sheffield” posiada 9.100 ton i należy do najwyższej klasy krążowników. Okręt ten wyposażony jest w 12 dział 15,2 mm, osiem 10,2 cm, oraz 12 lekkich dział przeciwlotniczych. Załoga wynosi w pełnej obsadzie 700 żołnierzy.

Straty wśród oficerów i marynarzy.

Berlin, 12 marca. Według komunikatu admiralacji angielskiej w nocy na niedzielę zostały zatopione dwa przybrzeżne statki strażnicze „Ramilo” i „Codders”.

Łącznie z temi dwoma okrętami flota angielska w ciągu ostatnich trzech tygodni straciła 9 jednostek z samego tylko składu lekkich jednostek bojowych. Wymienić należy w tym zakresie zatonięcie statku „Huntley” z 73 ludźmi załogi, statku patrolowego „Ormonde”, oraz pewnego stawiacza min i nieustalonej nazwie, który w dniu 5 marca został dosłownie rozerwany bombą ciężkiego kalibru. We wszystkich wypadkach zginęło wielu oficerów i marynarzy.

Kanał Sueski zapchany zatopionymi okrętami.

Bukareszt, 12 marca. Do Konstancy przybyła ostatnio załoga rumuńska dwóch parowców „Citrus” i „Steaua Romana”, która składając się z 34 marynarzy, została odesłana przez Anglików po zarekwirowaniu wspomnianych okrętów, na okęcie „Dapia” do ojczyzny. Oba wspomniane parowce znajdują się obecnie w Bombaju. Marynarze ci oświadczyli, że z powodu gwałtownych nalołów niemieckich i włoskich jest kanał Sueski zapchany w kilku miejscach zatopionymi okrętami. W odległości 40 mil od morza, w miejscu gdzie kanał posiada jedynie szerokości 25 metrów, mają znajdować się cztery angielskie parowce, które zataraśowały przejazd. — Z tego też powodu inne okręty muszą omijać to miejsce, a prace przy usuwaniu tych okrętów są utrudnione, przez naloły nieprzyjacielskie. Pozatem stwierdzili marynarze rumuńscy, że kanał Sueski nie posiada obrony przeciwlotniczej.

Rumuński dziennik „Impul” przynoszący tę wiadomość dodaje, że według orzeczenia fachowców uprzatnienie tych zatopionych okrętów wymagałoby w czasach pokojowych co najmniej 90 dni.

Waszyngton obawia się konfliktu angielsko-francuskiego.

Nowy Jork, 12 marca. Zapowiedź rządu francuskiego o użyciu floty wojennej celem zaopatrzenia ludności francuskiej w środki żywności przez przełamanie blokady angielskiej, została opublikowana w dziennikach nowojorskich jako wielka sensacja.

Dzienniki są zgodne co do tego, że Waszyngton poświęca rozwojowi tej sytuacji największą uwagę.

„New York Times” donosi z Vichy, że wydaje się nieuniknionem wpedzenie Francji do wojny przeciwko jej dawnemu sojusznikowi, jeśli natychmiast coś się nie stanie. Z Londynu donosi to pismo o wzrastającym niezdecydowaniu, ponieważ rząd angielski stanąłby przed niezwykle trudną sytuacją, zarówno ze względów politycznych jak i uczuciowych, gdyby admirał Darlan chciał zrealizować swoją groźbę. Istnieje możliwość, że angielski premier Winston Churchill osobiście odpowie na deklarację Darlana, aczkolwiek niema zbyt wielkiej nadziei, aby ten sam problem zaopatrzenia Francji w środki żywności został rozwiązany.

Sytuacja aprowizacyjna Francji.

Konferencja prasowa w Vichy.

(=) **Genewa, 12 marca.** Z Vichy donoszą: Marszałek Pétain przyjął w poniedziałek w obecności admirała Darlana i podsekretarza stanu dla wyżywienia Acharda, przedstawicieli prasy amerykańskiej w Vichy.

Na wstępie podsekretarz stanu Achard przedstawił sytuację Francji pod względem zaopatrzenia w zboże. Podkreślił on przy tej sposobności, że wskutek następstw wojny oraz ograniczenia możliwości dowo-
zu z zagranicy, zaopatrzenie ludności w zboże jest zupełnie niewystarczające. Rząd francuski przedstawił ten stan rzeczy rządowi amerykańskiemu, przyczem prosił go o przetransportowanie 5 milionów cetnarów zboża w pewny sposób do strefy bezpieczeństwa.

Po podsekretarzu stanu Archardzie zabrał głos admirał Darlan, wypowiadając się przeciwko blokadzie brytyjskiej. Podkreślił on, że Anglicy w dalszym ciągu kontynuują swoją blokadę przeciwko Francji. Blokada ta nie przyczynia jednak Niemcom żadnych strat.

W tym momencie przerwał marszałek Pétain, oświadczając na poparcie wywodów Darlana, że Niemcy zwrócili Francuzom w strefie okupowanej 2 miliony kwintali zboża, które zostało zarekwirowane.

Sekretarz stanu Achard dodał w związku

z tem, że ogólna ilość zboża, jaka pierwotnie została zarekwirowana przez Niemców w strefie okupowanej, wynosiła 2,7 miljonów ton.

W dalszym ciągu swoich wywodów Darlan oświadczył, że Niemcy posiadają szerszy gest i większe zrozumienie dla swych obowiązków wobec ludzkości, niż Anglicy. Skutki brytyjskiej blokady nie dotykają, bynajmniej Niemiec. Jako przykład można przytoczyć fakt, że kiedy Anglicy postanowili rozciągnąć blokadę nad francuskimi Indochinami, blokada ta z natury rzeczy zwróciła się jedynie i wyłącznie przeciwko Francji.

Admirał Darlan wydał na cześć generalnego delegata rządu francuskiego w Afryce śniadanie, na którym obecni byli wszyscy ministrowie resortów, oraz szefowie dowództw wojskowych.

W czasie tego śniadania panowała całkowita zgodność poglądów w sprawie obrony francuskich posiadłości kolonialnych.

W związku z tem ukazał się komunikat następującej treści: „Admirał Darlan, wice-premier rady ministrów, wydał na cześć generała Weyganda, generalnego delegata rządu francuskiego w Afryce, bankiet w ścisłym gronie. Minister wojny gen. Huntziger, sekretarz stanu dla kolonii

Wewnętrzny front Wielkiej Brytanji a wojna.

II.

Amerykańscy obserwatorzy, których zadaniem jest badanie nastrojów ludności angielskiej i zdawanie sprawozdań w Ameryce, reprezentują dwie zasadnicze opinie o obecnym stanie rzeczy, nazywanym „sytuacją wojenną poza frontem“.

Jedni z nich uważają że naród angielski został wstrząśnięty ze swej stuletniej flegmy. „Poddani czują się opuszczeni przez swych panów“ — pisało z początku stycznia czasopismo „Look“, charakteryzując reakcje mas ludności w jesieni. „W nagłej wizji cały naród poznał, że rząd angielski w wielu sprawach jest zapobiegliwym, ale

zawiedli spełniając na odcinku opieki społecznej.

Przywódcy Anglii nigdy nie rozumieją klasy robotniczej i jej problemów“.

Jako następstwo tego „otwarcia oczu“, amerykańscy teoretycy spodziewają się, że naród angielski zdecydowany jest odebrać panującą klasie jej bogactwa i władzę powierzyć swym przedstawicielom. Za jednego z tych przedstawicieli uchodzi także i Bevin, który wprowadził przez pewien okres czasu uważany był przez niektórych kół robotnicze za zdrajcę, ale którego nazwa została silnie wzmożona dzięki jego energicznemu atakom na kół konserwatywnych.

Gdy w swej mowie, wygłoszonej w klubie „Rotary“ oświadczył, że głównym motywem życia narodowego powinno być zabezpieczenie socjalne, a nie zysk prywatny, wówczas „Sunday Times“ pisał, że obywateli ta postać dąży się pogodzić.

Ludzie, którzy znają Bevina twierdzą, że on sam uznawał możliwość dojścia do kompromisu i że za podstawę swej kariery obrabiał najchętniej rolę takiego „rewolucjonisty od święta“ przy poparciu konserwatystów. W ciągu czasu skutkiem rozmów w partii był on jednak coraz silniej sprężany ku lewicy. W wywiadzie, opublikowanym w Ameryce, na pytanie: „Wielki Amerykanów uważa pana za najbliższego premiera angielskiego, czy pan jest tego samego zdania?“ — odpowiedział, że został on powołany do gabinetu dla przeprowadzenia pewnych określonych prac, ale że w gabinecie tym nie czuje się dobrze (News Review 21 grudnia).

Ze słów tych wyłania się wniosek, że marzeniem jego jest zawarcie paktu z przedstawicielami konserwatystów, ale że marzenie to porzuca, widząc, że inaczej straci poparcie swej własnej klasy. Kół robotnicze nie okazują podobno najmniej szczerą chęć do jakiegokolwiek kompromisu z konserwatystami, nawet przy jak najdalej posuniętym uwzględnieniu ich żądań.

Kół te tylko dlatego popierają tą potężną rewolucję w Anglii, że przy jej pomocy mają nadzieję utrzymać się przy władzy. Dlatego też zwalczają komunistów i wszelkich przeciwników wojny.

Politycy lewicy mają nadzieję, że zwolna uda się im wyprowadzić konserwatystów ze sfery wpływów i że pozyskawszy w miarę przytępienia coraz szersze kół robotnicze, wreszcie usuną konserwatystów od władzy w momencie, kiedy świat robotniczy zagaśnie od tych ostatnich wypełnienia brzoźdźców, złożonych podczas wojny.

Inni obserwatorzy zaprzeczają wogóle istnieniu poważnej, rewolucyjnej inicjatywy nawet i wśród zorganizowanych robotników, nie widząc jej nawet w kółach przywódców robotniczych, którzy zdaniem tych obserwatorów gwałtownie zapędzili się do defensywy.

Obserwatorzy ci potwierdzają postępującą rolę socjalizmu w ludności angielskiej i nie wierzą w możliwość konstruktywnej odbudowy.

Wszystkie sprzeczne ze sobą plany narodowego odradzenia uważają ci obserwatorzy tylko na pewną formę propagandy, szerzonej przez kół intelektualnych reformistów i utopistów. Istnieje tendencja do powolnego zaspokajania niebezpiecznego poczucia „nowego porządku w Anglii“, idealnym obrazem starego brytyjskiej tradycji, przy przedstawianiu angielskich koncepcji o imperium“ za jedyną, wyrobioną w praktyce rewolucyjną ideę, odpowiednio pogłębianą pod względem mistycznym.

Opowiadając o tym, że pewne metody dyktacyjne formy“ dostosowania do warunków czasu są konieczne, jak np. wprowadzenie szkół powszechnych, ubóstwienie socjalizmu, odmiennego od dnia powszechnego, „Public Schools“ muszą stworzyć wojnę między klasami i zadołować uczniami szkół powszechnych, a władze wojskowe muszą dać możność synom mieszczańskich rodzin uzyskania stopni oficerskich. Słynne dzieło nie podziw, t. zw. stuma, muszą zostać oczyszczone, a wielkie natchnienie arystokracji muszą być udostępnione dla dzieci ubogich robotników miasteczka. Jak ostatnio pisał: Malcolm Macdonald w „Daily Herald“.

ora zamków wlejskich zostało już definitywnie zakończona.

Któż jednak ma przeprowadzić te doniosłe reformy, jeśli nie „darowani przez naturę przywódcy narodu“, konserwatywni a

rystokraci, którzy już od dawna przeprowadzają prawdziwe reformy wbrew opozycji liberalnych przemysłowców? Jak twierdzą się w setkach artykułów, felietonów, książek itd.

Kasta ta nie zawiodła w rozwoju ostatniego stulecia.

Została ona jedynie zubożona przez zbyt wysokie podatki przez powstała w między

obecna wojna jest także swego rodzaju wojną domową.

Obydwie strony prowadzą zacietą walkę przy pomocy rozmaitych hasel ideowych i obietnic na przyszłość. Nie brak i podstępów oraz dwubójowej gry, przy czym istotne rzeczy omija się dyskretnym milczeniem, ograniczając się do odkładania najważniejszych spraw na okres powojenny, uważając je za sprawy „których nie można omawiać podczas wojny“.

Na podstawie powyższych danych można

czasie kasty plutokracji. W czasach dzierżenia władzy kasta ta zawsze była gotowa do dopuszczenia uzdolnionych i odważnych z innych sfer, a nawet do przyjęcia ich do swego grona.

W tych i tego rodzaju zdaniach zawarta jest zapowiedź walki ze strony konserwatyistów przeciwko reformistom, jag również odpowiedź na oświadczenie Revena, że

sobie zestawiać obraz stosunków, jak również można wnioskować o dalszym rozwoju wypadków. W dwóch punktach jednak obydwie wrogie sobie obozy zgadzają się do siebie. Nikt mianowicie nie twierdzi, że angielskie społeczeństwo „szarych owiec z ulicy“, bierze udział w tej dyskusji. W rzeczywistości była ona dotychczas udziałem tajemniczych i zawodowych eschistów — polityków, strategów, agitatorów i intelektualistów.

Niemiecki komunikat wojenny.

Berlin, 12 marca. Naczelna komenda armii niemieckiej komunikuje:

Lotnictwo kontynuowało wczoraj aktywnie walkę przeciwko Wielkiej Brytanji. Silne formacje lotników bojowych zaatakowały ostatniej nocy urządzenia portowe i dokowe w Portsmouth w kilkugodzinnej akcji. Przez potężne wybuchy i wielkie pożary powstały w porcie i w urządzeniach warsztatowych ciężkie zniszczenia.

Na obszarze morskim w południowo-wschodniego wybrzeża brytyjskiego i przed kanałem Bristolskim lotnictwo bombardowało kilka okrętów handlowych i uszkodziło ciężko dwa frachtowce.

Podczas ataku na lotnisko Hawking zniszczona została hangary i koszary. Należą do liczący się zniszczeniem kilku znajdujących się na ziemi samolotów.

Furmace niemieckie lotnictwa zaatakowały ponownie na Malcie port La Valetta i lotnisko Lucca. Bomby średniego i ciężkiego kalibru wyrzuciły silne zniszczenia.

W Afryce północnej brytyjskie koncentracje wojsk i zmotoryzowane kolumny były skutecznie zwalczane bombami i bronią pokładową, a kilka samochodów pancernych i innych pojazdów zostało zniszczonych względnie uszkodzonych.

Nieprzyjaciel zrzucał ostatniej nocy bomby na pewne miasto w Niemczech zachodnich. Żadne urządzenia wojskowe nie zostały trafione, natomiast ciężko uszkodzono budynki mieszkalne i pewien szpital, jak również zabito kilka osób cywilnych włącznie z dziećmi.

Niemiecko-bułgarska defilada wojskowa.

Sofia, 12 marca. W kilku większych miastach Bułgarii odbyły się w niedzielę defilady wojsk niemieckich i bułgarskich, które dały zarazem okazję do serdecznych manifestacji ludności na rzecz długotrwałego braterstwa broni między obu krajami.

Generałowie dowodzący stacjonowanymi w tych miastach wojskami niemieckimi złożyli wieniec u stóp bułgarskich pomników bohaterów wojennych. Następnie oddziały wojsk niemieckich i bułgarskich wszystkich rodzajów broni, przemarszerowały parady przed dowodzącymi generałami obu armii wśród dźwięków niemieckich i bułgarskich marszów wojskowych. Następnie generałowie w krótkich przemówieniach podkreślili braterstwo broni i wspólność interesów obu zaprzysiężonych narodów, przypominając niesprzeczności narzuconych im traktatów pokojowych.

W tym publiczności otoczyły w gestach szalowanych płac i ulice, którym maszerowały wojska, witając je serdecznie okrzykami „hurra“ i „heil“.

Na defiladzie byli obecni przedstawiciele wszystkich władz wojskowych i cywilnych. Wśród szeregow defilujących wojsk widać było również większe oddziały młodzieży szkolnej. Dzielni bułgarskie zamieściły wielkie sprawozdania o niedzielnych defiladach wojskowych.

Zwolnienie rezerwistów w Bułgarii.

(=) Sofia, 12 marca. Jak w ub. niedzielę zakomunikowały czynniki urzędowe, przewidziano na zwolnienia rezerwistów odbywających służbę w szeregach armii.

Nowe rezerwy zostaną powołane do służby jedynie w wypadku zajścia koniecznej potrzeby. Czynniki te nie są również z koniecznością, w związku z zasiłkami wiosennymi i pracami na roli. W każdym razie bezpieczeństwo Bułgarii opiera się wyłącznie na armii bułgarskiej, natomiast wojska niemieckie mają być gwarantami pokoju na Bałkanach.

Sofia w oczekiwaniu na decyzję Belgradu.

Sofia, 12 marca. Zainteresowanie społeczeństwa bułgarskiego koncentruje się w tych dniach całkowicie na stanowisku Jugosławii, które zdaniem serbskich kół politycznych wobec mających bezpośrednie nastąpić wydarzenia na Bałkanach, niebawem zostanie wyjaśnione, na co wskazuje również belgradzkie korespondencje bułgarskich dzienników w dłuższych sprawozdaniach.

W związku z powyższym przypomniał „Slovo“ powiedzenie Kancelarza Hitlera, że Niemcy i Jugosławia zawsze będą sąsiadami i dlatego starają się być w dobrych stosunkach. Ostatnie doświadczenia polityczne — sadzi dziennik — nauczyły już, że pierwszym warunkiem zdrowej polityki zaprzeczono całe dobre stosunki z innymi państwami, ale przede wszystkim z sąsiadami. Brytyjska polityka okrażania zagonizowała się niepowodzeniem i wykazała, że jest absurdem opierać swoje nadzieje

Włoski komunikat wojenny.

Rzym, 12 marca. Włoski komunikat wojenny z wtorku brzmi następująco:

Główne kwatery armii włoskiej komunikują:

Na froncie prackim na odcinkach IX armii działalność oddziałów wywiadowczych, na odcinkach XI armii działalność artylerystyczną i miejscowe działania bojowe piechoty.

Włoskie samoloty bombardowały bazę flotową w La Valetta na Malcie. Samoloty niemieckiego korpusu lotniczego podczas ataku, dokonanego z małej wysokości, na bazę w Maleie, ciężko uszkodziły dwa hydroplan.

W Afryce północnej w Giarabub odparto nowy atak nieprzyjacielski. Niemieckie samoloty zaatakowały w Cyrenajce pewną ilość nieprzyjacielskich samolotów pancernych i samochodów w niskim locie i podpaliły je. Włoskie samoloty myśliwskie zestrzeliły jeden samolot typu „Blenheim“.

W Afryce wschodniej na froncie północnym ożywiona działalność włoskich oddziałów wywiadowczych. Włoskie lotnictwo zaatakowało w niskim locie silny brytyjski oddział samochodów, przy czym trafiło około 30 samochodów i podpaliło je.

Nieprzyjacielskie samoloty, które usiłowały zaatakować jedną z włoskich baz lotniczych, zostały zaatakowane przez włoskie samoloty myśliwskie i zmuszone do ucieczki, przy czym udało się zestrzelić jeden samolot typu „Blenheim“.

W Grecji panują tendencje pokojowe.

(=) Budapeszt, 12 marca. Nadzwyczajny wysłannik dziennika „Magyarország“ w deceszy z Sofii informuje, że według tam nadeszłych doniesień, w Grecji przybierała na sile pokojowe tendencje. Wśród wyższych dowódców wojskowych jest wielu zwolenników, możliwie jak najszybszego zawarcia pokoju.

Kryza ministerjalna w Egipcie.

Rzym, 12 marca. Jak donosi „Mondo Arabo“ w kółach egipskich czyni się starania w zwiększonych rozmiarach o utworzenie nowego gabinetu narodowego zjednoczenia.

W środku tych starań stoi dawny szef gabinetu króla i b. prezydent Ali Maher Pasa. Człowiek on starania, aby wszystkie partie wzięły udział w nowym rządzie i w tym celu zwołał konferencję przywódców partyjnych. Rozpoczęte już narady koncentrują się dookoła czterech punktów programu: 1) zwołanie bazy politycznej wotum, 2) problem reformy rządu, 3) organizacja ustawodawczych wyborów do parlamentu, 4) ustalenie polityki arabskiej wobec konfliktu europejskiego.

W związku z temi staraniami niewyłącznionem dotychczas pozostało stanowisko partii Wafd. Przywódca partii Wafd Nassef Pasa nie wypowiedział się jeszcze jasno co do projektu gabinetu zjednoczenia narodowego. Partia Wafd domaga się jednak przede wszystkim rozwiązania parlamentu i utworzenia komitetu wyborczego. Partia ma nadzieję, że przez uchwyt wyborczy otrzyma, jako największa narodowa partia arabska, odpowiednie stanowisko w nowym parlamencie. Równoległe do pertraktacji Ali Mahera Paszy z partią Wafd biega zabieg filangijskiego polityka Achmeda Mahera Paszy w kierunku nie dopuszczenia do utworzenia gabinetu koncentracji narodowej i sabotowania narad egipskich przywódców partyjnych.

W kółach społeczeństwa arabskiego i wśród ludności starania o stworzenie gabinetu zjednoczenia narodowego śledzone są z sympatią. Ali Maher Pasa ma mieć zapewnione zaufanie króla.

Meksyk żąda poszanowania swoich praw.

(=) Meksyk, 12 marca. Organ robotniczy „El Popular“ definiuje stanowisko Meksyku wobec Stanów Zjednoczonych, przy czym podkreśla, że kraj ten pielęgnował zawsze politykę dobrych sąsiedzkich stosunków i zobowiązał się nie używać nigdy w żadnej formie jako baza wypadowa przeciwko Stanom Zjednoczonym.

„Jednak właśnie z tego powodu jesteśmy w prawie do oczekiwania, że na lojalne, szczerze i otwarte stanowisko Meksyku otrzymamy odpowiedź w formie pełnego, faktycznego, jasnego i skutecznego poszanowania naszych interesów pokojowych, naszej niezawisłości i naszego postępu.“

Rozumiemy przez to poszanowania dla naszych najdroższych celów narodowych, dla naszych wysiłków w kierunku utworzenia własnej gospodarki narodowej, dla naszego wewnętrznego ustroju i dla afiar i walk naszego narodu, poniesionych w nieustannym dążeniu naszego kraju do postępu.“

Dziennik dodaje, że posiada pełne zaufanie do prezydenta, iż pomimo trudnych warunków będzie stał twardo przy swoich obowiązках, jakie spadają na niego z racji reprezentowania suwerenności Meksyku. Dziennik wierzy, że prezydent będzie zachować pokój, dobre sąsiedzkie stosunki i przyjaźń ze Stanami Zjednoczonymi, oraz powstrzymać kraj od udziału w straszliwym konflikcie, którego bolesne skutki ciąży nad ludzkością.

Zgon arcybiskupa Kolonji.

Kolonja, 12 marca. Arcybiskup Kolonji kardynał Schulte zmarł w poniedziałek o godz. 12 na udar serca.

na państwach, których gwarancje w decydującym momencie nie posiadają żadnej wartości.

Obrady jugosłowiańskiej rady koronnej.

Belgrad, 12 marca. Król jugosłowiański zwołał na środek przedpołudniem posiedzenie niefnej jugosłowiańskiej rady koronnej, na której zapasie mają niezwykle doniosłe uchwały polityczne.

Posiedzeniu będzie przewodniczył książę regent Paweł, a wozna w niej udział wszyscy członkowie gabinetu jugosłowiańskiego, jak również wszyscy mężowie stanu.

Straty brytyjskiej floty.

(=) Sztokholm, 12 marca. Angielska admiralacja przyznała się dotychczas do straty 41 torpedówek, łącznie z obydwojema kontrtorpedowcami, zatopionymi w dniu 7 marca przez ścigacze niemieckie, do czego angielska admiralacja dotychczas się nie przyznała. Ogólna cyfra strat poniesionych przez Anglię we flocie kontrtorpedowej wynosi w ciągu obecnej wojny 43 jednostki.

Jak donosi „Associated Press“ przybyły do Nowego Jorku 23 rozbitków zakomunikowało, iż w dniu 23 lutego został zatopiony brytyjski parowiec towarowy „Maralew“ pojemn. 4542 br. t. r. w odległości 900 mil na zachód od wybrzeża Irlandji. 13 marynarzy poniosło przytem śmierć. Okręt odbywał podróż z Liverpoolu do Ameryki południowej.

Afganistan i inne sprawy hinduskie.

Kraków, 12 marca.

Już od wielu lat obiegały prasę europejską wiadomości o niezwykłych wyczynach fakira z Ipsi, przyczem jednak publiczność niebardzo orjentowała się, gdzie ten mityczny nieomak bohater działa i jak prowadzi swoją walkę, wiedzieli natomiast, że walczy przeciwko Anglii za czujną wolność.

Dopiero w ostatnich czasach w związku z większym zainteresowaniem się sprawami Indji angielskich, w związku też z drogą prowadzącą przez Burmę do Chin, która przesyła się tysiące samochodów z amunicją dla marszałka Ciang-Kai-Czeka, co Japończycy udaremniają raz porażkami, a raz nęskami, całe to terytorium zbliżyło się do zdolności pojmowania przeciętnego Europejczyka.

Terenem tych różnych walk jest pogranicze Indji i Afganistanu, czyli północno-zachodnia granica Indji, poprzeczana licznymi wawozami i należąca po stronie angielskiej licznymi fortecami, jak np. miejscowości Dżamrud. Jest to zresztą stary szlak, którym wciśkali się do Indji różni wielcy wodzowie, a mianowicie, Darjusz, król perski i Aleksander Wielki, król macedoński, ale poza tym były też wyprawy greckie, podczas których powstało miasto Gandhara, dzisiejsze miasto afgańskie Kandahar. Wszyscy ci wodzowie starali się wdrzeć do żyznych Indji i dotrzeć do doliny Hindusu. Peryferie północno-zachodnie były od wieków terenem niemiernie jak 70 wojennych ekspedycji, celem uspokojenia tych powstań.

Granice hindusko-afgańskie zamieszkuje szczep, które raczej uważają się za Afgańczyków, jakkolwiek politycznie należą do Indji. Przy ich pomocy przeprowadził Afganistan w roku 1919 wojnę z Anglią, a wynik jej był właściwie korzystnym dla Afganistanu, gdyż Anglia nie chciała pozostawić tam ciągłego źródła niepokojów. Gdy następnie po obaleniu króla Afganistanu, Ammanullacha, syn wózwody Bacza I Saqqa objął tron, przeciwnik jego król Nadi Szach musiał postarać się o moralną, ale też faktyczną pomoc tych plemion, niezwykle wojowniczych, zamieszkujących góry graniczne, aby stracić z tronu swojego rywala i samemu go objąć.

Ale nie jeden powód zmusza tych mieszkańców górskich do wrogości występowania wobec Anglików i do ciągłych powstań, gdyż przedewszystkiem wypiera się ich coraz bardziej z odwiecznych ich siedzib, które jeszcze sto lat temu sięgały aż do rzeki Hindus. Obecnie zaś coraz bardziej cofają się na północ. Anglii wypierają górskie plemiona przy pomocy licznych książąt hinduskich, którzy obejmują ich posiadłości ziemskie w swoje ręce, wydzierając je z rąk dawnych dzierżawców i ciągną z tego duże dochody. Są tu tylko dwie możliwości załagodzenia tej walki: albo złać ostateczny opór górskich plemion, albo w końcu oddać im ziemie zabrane, stanowiące jedyną podstawę ich egzystencji, gdyż górskie siedziby tych plemion nie przedstawiają większej wartości gospodarczej. Došlo do tego, że wydziedziczeni mieszkańcy okolic granicznych muszą pracować w Indjach jako najemnicy.

Legendarny obecnie fakir z Ipi nie jest bynajmniej postacią wyjątkową, gdyż nie uczynił on nic innego, jak tylko to, co wielu przed nim. Podniósł hunt przeciwko ciągłemu posuwaniu się gospodarczemu Anglików na północ i zawsze kiedy powstawała nowa szosa w tych granicznych regionach, wybuchały powstania. Szczep górski sa niezwykle ubogie i dlatego też polega angielska polityka, prowadzona wobec nich, na pewnych trickach gospodarczych, które nie pozwalają zjednoczyć się im przeciwko Anglii. Gdy bowiem zachodzi obawa, że powstanie obejmie wszystkie te szczepy, zawiera z jednym z nich Anglią umowy pracy i szep, ten wylamuje się z pod ogólnej solidarności. Dlatego też nie dochodzi w tym kraju nigdy do jednego wielkiego powstania, a ogranicza się ono jedynie do poszczególnych plemion.

Obecnie zachodzi w tych wszystkich sprawach nowy moment, który dotychczas nie grał większej roli: Anglia potrzebuje żołnierzy na liczne swoje fronty i wie, że właśnie szczepy górskie stanowią dobry materiał wojskowy. Chodzi więc o to, aby je zyskać dla siebie i zjednoczyć, ale oczywiście nie przeciwko sobie. Dążenie to ujawniło się też w chęci zawarcia porozumienia przez rząd anglo-hinduski z wojującymi plemionami. Nie jest to rzecz łatwa, tem więcej, że długa przeszłość, bo prawie stuletnia, stoi tutaj na przeszkodzie, przynajmniej tym szepem, że chwilowe porozumienie wypływa jedynie z potrzeby, a nie wchodzi zasadniczo w program postępowania rządu hinduskiego.

przyjacielem, który dowiedział się o nich dopiero w 48 godzin później.

Nieprzyjacielskie wojska zmotywowane, które na tej równinie Erytreji mogły z łatwością posuwać się naprzód, oddały naturalnie lekko stracony czas i podjęły w dniu 3 lutego próbę ataku zaskakującego na nasze wojska, które zajęły świeże pozycje. Atak ten został jednak odparty przez oddziały przygotowane już do obrony.

W dniach 4, 5 i 6 lutego powtórzyły się coraz gwałtowniejsze ataki, nie dając jednak najmniejszego rezultatu. W ciągu następnych dni podjęto również

ataki nocne

przy poparcie artylerji nieprzyjacielskiej, która natychmiast wzięła udział w bitwie. Również lotnictwo nieprzyjacielskie podjęło akcję, zaś z naszej strony dokonano licznych bombardowań z powietrza wojsk nieprzyjacielskich i stoczono zacięte walki powietrzne, których śmiałość i skuteczność została już w dostateczny sposób podkreślona w urzędowych komunikatach wojennych.

Nieprzyjacieli, zmuszony do ostrożności naszymi działaniami, usiłował ponownie w dniach 8 i 9 lutego obejść nasze lewe skrzydło. Ale i tu natrafił na nasz natychmiastowy zacięty opór. Na pole bitwy rzucono świeże siły nieprzyjacielskie, a wraz z nimi dziesiątki tanków, jednak i z naszej strony wzmacniano coraz bardziej obronę.

W dniu 11 lutego rozpoczęli Anglii potężny atak masowy, który rozciągał się aż do góry Auma, na zachód od Keren. Po kilku bitwach, które dla obu stron miały krwawy przebieg, dzięki gwałtownym przeciwdziałaniom zdołaliśmy znowu przywrócić w pełni poprzednią sytuację.

Następne dni przynosiły nieustanne próby nieprzyjaciela wymuszenia sobie drogi przejściowej, jednak nasze oddziały stale go odrzucały, zdobywając przytem wielkie ilości materiałów wojennych.

Bitwa o Keren toczy się bez przerwy.

Ileokroć w działaniach piechoty zachodzi przerwa, nieprzyjacielska artylerja kontynuuje swój metodyczny maoowy ogień. Nieprzyjacieli usiłuje bez przerwy i wśród wielkich strat złamać przeszkodę, jaka wstrzymuje jego atak na Erytreję. Jednak twierdza ta stoi wciąż niewzruszona, a obrona wojsk włoskich staje się coraz bardziej zacięta i zapamiętała.

Keren jest opoką, stawiającą opór naporowi wojsk największego imperjum światowego.

W kilku wierszach.

W Nicei zmarł b. belgijski minister Hyman, którego podpis znajduje się pod traktatem wersalskim. W swoim czasie udał się on wraz z członkami rządu belgijskiego do Francji.

Oficjalna angielska deklaracja w sprawie propozycji Hoovera, dotyczące terenów okupowanych podkreśla, iż dopuszczenie amerykańskich artykułów żywnościowych na te tereny byłoby „fałszywie pojętą humanitarnością”.

Po nadejściu wiadomości do Stanów Zjednoczonych o zawarciu układu syjamsko-indochińskiego rząd Stanów Zjednoczonych powziął uchwałę zamrożenia wszystkich kont bankowych w Indochina-Bank na terenie Stanów Zjednoczonych.

W Peru ukazał się zakaz wyświetlania filmu „Dyktator” z Chaplinem w roli tytułowej.

Niemiecki komisarz Rzeszy dla okupowanych terytoriów holenderskich postanowił stworzyć w miastach Haga, Amsterdam, Heerlem, Zwolle urzędy stanu cywilnego, które będą udzielały ślubów Niemcom oraz Holendrom, wchodzącym w związki małżeńskie z Niemcami.

Admiralicja brytyjska przyznała się do tego, że straciła 41 kontorpedówek. Wliczając w to dwa kontorpedowce zatopione w dniu 7 marca przez niemieckie ścigacze, o czym admiralicja brytyjska dotychczas nie podawała, cyfra strat angielskiej floty kontorpedowców podwyższyła się w przebiegu dotychczasowej wojny do 43 jednostek.

Hiszpański konsul w Sofji, który miał udzielić wizy przejazdowej przez Hiszpanię znanemu amerykańskiemu płk. Donovanowi, otrzymał z ministerstwa spraw zagranicznych ostre upomnienie.

Według doniesień nowojorskich kół ześlarskich, angielski statek handlowy „Anglo Pekuvian” został storpedowany, skutkiem czego zatonał. W poniedziałek część zatopionego okrętu wylądowała w Bostonie.

Jak doniosła prasa angielska, zarządziły władze zmniejszenie produkcji whisky, która już ostatnio została ograniczona o 20 procent wobec produkcji przedwojennej.

Rozprawa z kapitalizmem międzynarodowym.

Bruksela, 12 marca. Przywódca flamandzkiej partji nacjonalistycznej Staf de Cleerq przemawiając na masowym zgromadzeniu w teatrze miejskim w Bruegge, rozprawił się z czynnikami, reprezentującymi międzynarodowy kapitalizm, przeciwdziałając im światopogląd narodowo-socjalistyczny, opierający się na docenieniu wartości pracy.

Mowca wyraził swój podziw dla rezultatów, osiągniętych przez niemiecką administrację wojskową w Belgji, która pomimo oporu części aparatu biurokratycznego, nastroszonego przyjaźnią dla Anglii, pracuje nieustraszenie nad rozwiązaniem wszystkich żywotnych zagadnień na tym obszarze.

Otwarcie wystawy sztuki bułgarskiej w Berlinie.

(S) Berlin, 12 marca. W salach Związku artystów berlińskich przy ul. Tiergarten otwarto we wtorek wielką wystawę sztuki bułgarskiej, zorganizowaną staraniem Towarzystwa niemiecko-bułgarskiego, oraz Związku artystów berlińskich.

Oprócz licznych artystów bułgarskich i niemieckich, na inaugurację przybył szereg niemieckich i bułgarskich przedstawicieli oficjalnych z posłem bułgarskim oraz prezesem Towarzystwa niemiecko-bułgarskiego na czele.

Posel bułgarski wyraził podziękowanie pod adresem organizatorów wystawy, która umożliwi gruntowne zaznajomienie się z kulturalnym życiem Bułgarii. Po podkreśleniu przyjaznych stosunków między obu krajami, oraz faktu przystąpienia Bułgarii do Paktu Trzech Mocarstw, posel bułgarski nakreślił krótką historię rozwoju sztuki bułgarskiej.

Aktu otwarcia wystawy dokonał prezes Towarzystwa niemiecko-bułgarskiego, wyrażając podziękowanie władzom za ich pomoc w dojeździe do skutku tej imprezy. Pokazy wystawy sztuki bułgarskiej są planowane również w Monachium, Stuttgarcie, Frankfurtie n/Mein, Dortmundzie i Wiedniu.

Wzrost fińskiego handlu zagranicznego

Sztokholm, 12 marca. W wywiadzie, udzielonym przedstawicielowi pewnego dziennika szwedzkiego, oświadczył minister Finlandji Salmio, że układ gospodarczy niemiecko-fiński przyczyni się do poważnego wzrostu zagranicznych obrotów handlowych Finlandji.

Ogólny dochód Finlandji z importu w roku 1940 osiągnął sumę 3 miliardów marek fińskich. W roku 1941 Finlandia dostarczy Niemcom towarów wartości 3,7 miliardów marek fińskich (po kursie 100 marek fińskich — 5 marek niemieckich).

W drugim półroczu 1940 r. Finlandja dostarczyła Niemcom ponad 40 proc. sumy eksportowej. W tymże samym okresie import towarów niemieckich wzrósł o 50 proc. ogólnego eksportu Finlandji.

Ostatnio zawarty układ handlowy odnosi się szczególnie do wzrostu eksportu artykułów z drzewa, który stanowi 80 proc. ogólnej cyfry eksportu fińskiego.

Strajk omnibusów w N. Jorku.

Nowy Jork, 12 marca. Od ubiegłego poniedziałku rozpoczęło w Nowym Jorku 3500 pracowników autobusowych strajk na tle zarogów o pracę. Pomimo starań załagodzenia strajku nie doszło dotychczas do żadnego porozumienia z powodu tego, iż obie strony nie chcą opuścić swego zajętego stanowiska.

Strajk ten jest dla Nowego Jorku o tyle dotkliwy, że większość ruchu odbywa się obecnie nie drogą-kolejek podziemnych, lecz właśnie autobusami. Jest to największy strajk, jaki w tej dziedzinie wybuchnął od roku 1926.

Dworce autobusowe i garaże znajdują się

pod strażą 600 policjantów. — Obliczono, że strajk ten uniemożliwił milionowi osób korzystania z normalnych środków komunikacyjnych, co zresztą spowodowało, że duża ilość zainteresowanych posługuje się obecnie kolejkami podziemnymi, oraz na powietrznymi, powodując liczne „zatkania” na tych liniach nieobliczonych na tak wielką frekwencję. Strajkujący szoferzy, należący do związku pracy CIO żądali podwyżki płacy o 25 procent, które to żądanie zostało przez pracodawców odrzucone, jako nie do przyjęcia. Chcąc przerwać strajk, zagrożono robotnikom transportowym sadowem dochodzeniem.

Generał Antonescu dziękuje narodowi rumuńskiemu.

Rekonstrukcja rządu w Rumunji.

Bukareszt, 12 marca. W dłuższej proklamacji generał Antonescu wyraził podziękowanie narodowi rumuńskiemu za zaufanie, jakie wyrażone jego polityce przez plebiscyt z dn. 2 marca.

Plebiscyt ten wykazał, że każdy Rumun jest przedewszystkiem Rumunem. On — Antonescu, jest dumny z tego, że jest przywódcą narodu, który po ostatnich niepowodzeniach wyszedł znowu zjednoczonym i wzmocnionym, i życzy sobie, aby ci, którzy nie wyrazili mu jeszcze zaufania, widzieli w jego przyszłych pracach podstawę do rewizji swych zapatrywań.

Zażądał on od Rumunów, aby wszystko oddali ojczyźnie: pracę, dobrą wolę, energię i ofiarność. W końcu generał Antonescu zapowiedział program pracy, który niebawem zostanie wydany, a na którym ma się budować przyszłość Rumunji. Podstawą tego programu ma być nacjonalistyczny reżim, podniesienie rolnictwa i stanu robotniczego oraz narodowa dyscyplina. Dla urzeczywistnienia tego planu pociągnięte zostaną wszystkie czyste i produktywne siły narodu, mądrość starszych i zapal młodzieży.

W tutejszych kołach politycznych liczą się z rekonstrukcją rządu rumuńskiego na

najbliższy tydzień. Na temat sposobu rekonstrukcji wiele krążących pogłosek pokrywa się ze sobą tylko o tyle, że chodzi o zastąpienie kilku generałów na stanowiskach ministerjalnych przez polityków dawnych partji, którzy oświadczyli gotowość do współpracy.

Urzędowy wynik plebiscytu w Rumunji.

Bukareszt, 12 marca. We wtorek w południe centralna komisja dla ustalenia wyników plebiscytu zakończyła swoje prace. Wynik plebiscytu został zakomunikowany szefowi państwa gen. Antonescu na specjalnej audjencji.

Według wyniku urzędowego oddano ogółem 2.960.296 głosów „tak” i 2.996 głosów „nie” w całym kraju, łącznie z głosami personalu rumuńskich poselstw zagranicznych. Procentowo oznacza to, że 99,9 proc. głosujących opowiedziało się za polityką gen. Antonescu a tylko 0,1 proc. przeciwko niej.

Na główny placach Bukaresztu wyświetlono na dużych wielkich transparentach, na których podano do wiadomości wynik głosowania.

Nieprzerwane walki pod Keren.

Rzym, 12 marca. Niemieckie Biuro Informacyjne podaje z korespondencji „Popolo d'Italia” nadesłanej z Addis Abeby następujący opis zaciętych walk koło Keren, w którym już od 20 dni bronią się wojska włoskie.

„Po długich miesiącach przygotowań nieprzyjacieli skoncentrował nad granicą Sudanu przeszło 100.000 żołnierzy, składających się z wojsk angielskich i kolonialnych. Wojska te są zaopatrzone obficie w amunicję, artylerję i tanki. Wskutek tej koncentracji wojsk, sytuacja naszych oddziałów frontowych, oraz

grup, które wtargnęły już na terytorium nieprzyjacielskie — aż poza Caselą — stała się niezwykle drażliwa i groźna.

W pierwszych dniach lutego ścaglięto nasze oddziały frontowe z powrotem do rejonu Keren, punktu leżącego dokładnie na drodze marszu nieprzyjaciela, kierującego się ku sercu Erytrji, Asmarze.

W tym punkcie zbudowano pierwsze fortyfikacje oporu. Te taktyczne ruchy wojsk przeprowadzono niemal bez nawiązania jakiegokolwiek kontaktu z nie-

KRONIKA W jaki sposób można korespondować z zagranicą?

Niemieckie firmy na kioskach tytoniowych.

Kraków, 12 marca. Z pewnych kół zostały wysunięte wątpliwości, czy nazwa „Tabakverschleiss”, umieszczona na kioskach tytoniowych jest właściwa i czy przez wszystkich jest zrozumiała.

Z uwagi na te wątpliwości wyjaśniamy, że nazwa ta została ustalona przez Urząd Generalnego Gubernatora, Generalną Dyrekcję Monopoli, podział monopolu tytoniowego w regulaminie dla drobnych sprzedawców, par. 1. W zapisie tym zaznaczono wyraźnie, że sklepy, węgły, kioski, prowadzące sprzedaż wyrobów monopolu tytoniowego noszą nazwę Tabakverschleiss — samoistny sklep tytoniowy. Wszelkie zatem zarzuty w tym kierunku są bezpodstawne, gdyż ustanowiliśmy do ustalania nazw sprzedawcy wyrobów tytoniowych jest jedynie wyżej wymieniona placówka urzędowa.

Przewóz kolejowy towarów w obrocie wewnętrznym.

Kraków, 12 marca. Dyrekcja Kolei Wschodnich uchyliła wydaną przez nią ograniczenia ruchowe, wprowadzone w grudniu 1940 r. i styczniu br. dla obrotu wewnętrznego kolei wschodniej. Ruch towarowy został znów podjęty bez ograniczeń.

Przewóz towarów w obrocie wewnętrznym Generalnego Gubernatorstwa odbywa się może bez specjalnych zezwoleń. W obrocie towarowym z Rzeszą nadawanie towarów do szeregu centralnych okręgów kolejowych, wymaga nadal zezwoleń Generalnej Dyrekcji Wschodniej w Krakowie.

Szkola zawodowa dla marynarzy żeglugi wiślanej.

Kraków, 12 marca. W ramach wielkiej gospodarki przyszłej nowej Europy zyskała drogi wodne kołowanie na znaczeniu, jeżeli zważy się, że wymiana towarów po szczególnych obszarów gospodarczych wymagać będzie pokonania olbrzymich odległości transportowych.

Aby z tego czasu zapobiec ewentualnym brakowi wykwalifikowanych sił żeglarskich, trzeba już obecnie przygotować wyszkolonych i odpowiednio wyposażonych wyszkolonego personelu żeglugi śródlądowej. Komunikacja śródlądowa na wschodnich drogach i kanałach wodnych posiadać się będzie przytem pracą polskich sił roboczych.

W tym celu zamierza się stworzyć w Warszawie kursy szkoleniowe dla kaptanów statków, sterników i personelu maszynowego żeglugi rzecznej. Prace przygotowawcze dla założenia szkoły zawodowej dla żeglarstwa rzeczno-śląskiego już podjęte.

Dokształcanie sił fachowych.

Kraków, 12 marca. Wielki brak sił fachowych w licznych zawodach przemysłowych spowodował konieczność zastosowania zarządów szkoleniowych i stworzenia w tym celu warsztatów dokształcających. Dawniej nietylko handel, ale także i rzemiosła znajdowały się po większej części w rękach żydowskich tak, że po daleko idącym wyeliminowaniu żydów z gospodarki — w handlu drobnym sprawy te przedstawiały się w pewnym stopniu jeszcze mniej korzystnie — brak sił fachowych w pewnych zawodach stawał się coraz bardziej dotkliwy.

Początkowo urządzono warsztaty doszkoleniowe dla metalowców, z których to warsztatów siły już wyszkolone odesłano zrazu po większej części do Rzeszy. Dalszym krokiem na tym odcinku będzie musiało być stawienie się do dyspozycji placówek dokształcających i przeszkadzających dla ludności polskiej.

Istnieje narazie dotkliwy brak pracowników, posiadających znajomość języka niemieckiego. Aby temu zaradzić, zarządzone stworzenie kursów języka niemieckiego, jak również stenografii pisaną na maszynie. Jak wynika z uzyskanych dotychczas doświadczeń, kursy te cieszą się ogólnie dobrą frekwencją i spotykają się z dużym zainteresowaniem ze strony ludności polskiej. Należy się spodziewać, że w krótkim czasie, dzięki powołaniu do życia kursów, władze niemieckie uzyskają potrzebną ilość białych sił pomocniczych.

DZIŚ KONCERT STANISŁAWA DRABIKI. Znany tenor operowy Stanisław Drabik, który tak wspaniale przypominał się publiczności krakowskiej swoim pierwszym występem, urządza dziś drugi koncert w kawiarni „Plastyków”. Początek o godz. 18. W programie znajdzie się oryginalna kompozycja własna Stanisława Drabika pt. „Moja Canzonetta”.

(J) DWA ZAMACHY SAMOBÓJCZE Na Zamczku 50. Stefania O. lat 25, żona samotna, na skutek niesnasek rodzinnych zastrawiła się „kogniakami”. Zawieszany lekarz Pogotowia Rat. po przeprowadzeniu żądania pozostawił ją oiece domowej.

We śróde nad ranem na ul. Tomasz 2 Dawa Widman, lat 26, usiłowała popełnić samobójstwo przez zatrucie gazem świetlącym. Lekarz Pogotowia po udzieleniu jej pierwszej pomocy pozostawił ją oiece domowej.

Przepisy, normujące ruch pocztowy z krajami znajdującymi się w stanie wojny z Rzeszą niemiecką.

Kraków, 12 marca. Ze względu na to, że wiele osób nie zna przepisów, regulujących kwestię korespondencji z krajami, znajdującymi się w stanie wojennym z Rzeszą, podajemy poniżej zasadnicze punkty:

Ponieważ przestrzeganie poszczególnych punktów rozporządzenia nietylko ułatwia pracę urzędnikom, ale równocześnie gwarantuje wzajemną wymianę korespondencji, przeto w interesie własnym należy się zastosować do załączonych przepisów.

1. Osoby cywilne, które nie są ani internowanymi, ani też jeńcami wojennymi, mogą za pośrednictwem Niemieckiego Czerwonego Krzyża prowadzić korespondencję z rodziną, przebywającą w następujących krajach: Afryce Północnej, Ameryce, Egipcie, Francji (obszar nieokupowany), Iraku, Kanadzie, Nowej Zelandii i Wielkiej Brytanii wraz z jej koloniami i krajami mandatowymi. Bezpośrednie przesyłanie listów oraz innej poczty jest niedozwolone.

2. Nie należy używać formularzy dla korespondencji z krajami, które nie zostały powyżej wymienione, formularze niewłaściwie zastosowane nie będą wysyłane.

3. Formularze, obowiązujące przy przesyłaniu wiadomości zagranicę, można otrzymać w oddziałach informacyjnych Polskiego Czerwonego Krzyża w Warszawie, ulica Czerwonego Krzyża 20, lub w Krakowie, ul. Piasek 19, przesyłając jednocześnie kopertę, zaopatrzoną w dokładny adres nadawcy, oraz znaczek pocztowy. W tej kopercie przesyła Polski Czerwony Krzyż odpowiednie formularze.

4. Formularze winny być wypełniane w dwóch egzemplarzach, w miarę możliwości pismem maszynowym, względnie odręcznie, czytelnym pismem. Nadawca winien się podpisywać własnoręcznie.

Przy wypełnianiu formularzy można posługiwać się językiem niemieckim, polskim, francuskim lub angielskim.

5. Przesyłana wiadomość winna zawierać jedynie treść ściśle osobistą.

6. Wypełnione formularze należy zwracać do jednego z wyżej wymienionych oddziałów informacyjnych Polskiego Czerwonego Krzyża, dołączając ponownie kopertę, zaopatrzoną w dokładny adres nadawcy oraz znaczek pocztowy. W tej kopercie będzie niezwłocznie przesyłana nadawcy wiadomość nadeszła z zagranicy.

7. Jednej i tej samej osobie wolno tylko raz w miesiącu przysyłać wiadomość.

8) Polski Czerwony Krzyż przesyła wymienione formularze do Głównego Zarządu Niemieckiego Czerwonego Krzyża, Berlin SW 61, Blücherplatz 2, który z kolei przekazuje je do Agencji Centralnej Jętców wojennych Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża w Genewie; stąd są te wiadomości przesyłane do osób, znajdujących się w wyżej wymienionych krajach.

9) Przesyłanie wiadomości zagranicę możliwe jest tylko w tym wypadku, gdy znany jest dokładny adres odbiorcy, znajdujący się zagranicą. Gdzie adres ten nie jest dokładnie znany, należy wnieść prośbę o odszukanie odpowiedniej osoby do Niemieckiego Czerwonego Krzyża; w tym celu należy wypełnić formularz dla poszukiwania, który otrzymać można w oddziale Polskiego Czerwonego Krzyża.

10) Przy formularzach nie wolno przesyłać oryginalnych listów, fotografii, dokumentów itd. Przesyłanie pieniędzy i paczek dla nieinterwowanych krajów jest niedozwolone.

11) Niemiecki Czerwony Krzyż nie pośredniczy przy przesyłkach pocztowych dla jeńców wojennych oraz do cywilnych osób internowanych; o ile znany jest dokładny adres odpowiedniego obozu, należy przesyłki te kierować zwykłą drogą pocztową.

Korespondencja z jeńcami wojennymi oraz osobami internowanymi jest bezpłatna.

Korespondencja będzie tylko wówczas przekazywana, gdy niniejsze przepisy będą ściśle przestrzegane!

Morderca trzykrotnie skazany na śmierć.

Kraków, 12 marca. Niemiecki Sąd Sędziów w Krakowie skazał 28-letniego Franciszka Reszkę, pochodzącego z Trzebini, jako zbrodniarza pospolitego, trzykrotnie na karę śmierci oraz trwałą utratę honorowych praw obywatelskich, za zbrodnicze mord i ciężkie rabunki w dwóch wypadkach oraz usiłowanie mordu i ciężki rabunek w wypadku osobnym.

Reszka, który już w roku 1932 popełnił mord na osobie 75-letniej starszuszki, rabując jej zaledwie 20 złotych, skazany został wówczas na 5-letnią karę więzienia za ciężki uraz ciała z wynikiem śmiertelnym. I wtedy już sąd w zeznaniach wyroku podniósł, że oskarżony jest typem pospolitego przestępcy, wykazującym zupełny brak etycznych hamulców swoich zbrodniczych instynktów.

Po opuszczeniu więzienia Reszka ożenił się, jednak pozyce małżeńskie było tego rodzaju, że żona jego często uciekała się musiała do pomocy policji przed niebezpiecznym mężem, katującym nieraz zupełnie bez przyczyny w szale sadyistycznym żonę i dwoje dzieci.

Ponieważ pracy nie lubił, waleśał się przeważnie po kraju, nie troszcząc się wcale o losy żony i dzieci. Kiedy Reszka w lecie 1940 roku przybył do Czernej,

zadł zamieszkiwali krowi jego żony, skradł tamtejszemu rolnikowi Wójcikowi ubranie, o czym poszkodowany natychmiast doniósł policji. Oskarżony w międzyczasie zdał się jednak już ułotnić i wrócił do Czernej znów w październiku 1940 roku.

Chcąc zemścić się za doniesienie na Wójcik, 75-letnim starcu, oskarżony wtargnął nocą do mieszkania Wójcika i zabrał z przedsiönka sióstrkę zadał starcowi kilk strasznych ciosów w głowę, zabijając go na miejscu. Gdy zaniepokojona hałasem 45-letnia gospodyni Wójcika, Świergłowa, wbiegła do izby, morderca rzucił się na nią, zadając i jej śmiertelne rany. Wkońcu nie oszczędził krwawy zbir nawet 14-letniego syna Świergłowej, którego również dotkliwie poranił.

Po dokonaniu zbrodni, zabrał kilka części garderoby i inne wartościowe przedmioty i rzucił się do ucieczki, podpalając przedtem łóżko w izbie. Gdy ciężko ranny chłopiec przyszedł po pewnym czasie do przytomności, zdażył ugasić ogień i zaalarmować krzykiem sąsiadów.

Przed Sądem Reszka udawał umysłowo chorego, jednakże ekspertyza lekarska stwierdziła u niego zupełną poczytalność i odpowiedzialność za czyn, wobec czego poniósł on zasłużoną karę.

Warunki adopcji dzieci opuszczonych.

Kraków, 12 marca. Według ustawy o adopcji z lipca 1939 r., lagodzącej znacznie warunki adopcji, osoba zamierzająca adoptować dziecko powinna mieć ukończony 35 rok życia. Kodeksy cywilne wymagały przedtem ukończonego 40, a nawet 50-go roku życia. Warunek 35 lat nie jest warunkiem stanowczym, gdyż sąd może zezwolić na adoptowanie dziecka osobie poniżej 35 lat, jeżeli zachodzą poważne ku temu powody. Zasada obecnie obowiązująca ustawy jest, że adoptować powinny małżeństwa. Dziecko opuszczone bowiem powinno być wychowywane w atmosferze rodzinnej. Sąd może jednak również zezwolić na adoptowanie przez osobę samotną.

Kardynalnym warunkiem, od którego sąd nie może odstąpić, to różnica wieku pomiędzy przysposabiającym a przysposobionym, wynosząca 15 lat. Drugim istotnym warunkiem jest brak własnych dzieci ślubnych.

Adoptować można każde dziecko do lat siedmiu. Jeżeli dziecko jest starsze, to ustawa wymaga 3-letniego wychowania przez przysposabiających. Mając w swej opiece dziecko przez 3 lata, można je adoptować do osiągnięcia przez nie 12 lat. Po-

wyśj tego wieku można dziecko adoptować tylko wtedy, jeżeli się je wzięło na wychowanie przed 13 lipca 1939 r. i utrzymywało przynajmniej przez 3 lata.

Postępowanie sądowe w sprawach przysposobienia jest bardzo uproszczone i bezpłatne. Odbywa się ono na podstawie podania złożonego do sądu przez przysposabiających. Sąd bada, czy petenci oraz małoletni odpowiadają warunkom formalnym, przewidzianym przez ustawę, czy przysposobienie jest korzystne dla przysposobionego, a w szczególności czy przysposabiający daje rekompensatę należytego wychowania dziecka. Gdy wynik tych badań wypadnie dodatnio, sąd dopuszcza do podpisania umowy przysposobienia, a następnie zatwierdza ją.

(p) ECHA ŚMIAŁYCH KRADZIEŻY. Przed sądem krakowskim odbyła się rozprawa przeciwko szafce złodziejskiej, która grasowała na ul. Dietla i Grzegorzewskiej w maju i początkach czerwca 1940 r. Pod zarzutem udziału pomocy w kradzieży stanął Kazimierz Rumiński, lat 20, pomocnik tokarski, który przonośił do dorozki walizki z rzeczami, pochodzącymi z rabunku na mieszkańcach żydowskich, zawierające bieliznę, zastawę stołową, dywany, maszyny do pisania, futra, ubrania itd. Sąd skazał go za pomoc w kradzieży na 8 miesię-

Przeciwdziała temu systematyczna pielęgnacja głowy łagodnym środkiem, który nie pozostawia w włosach ani alkali, ani mydła, a takim jest —

SZAMPON CZARNA GŁÓWKA

cy, wieżenie i 50 zł. kosztów. Za pomoc w sprzedaży rzeczy pochodzących z kradzieży Marian Marzec, lat 23, muzyk, został skazany na 8 mies. więzienia i 40 zł. kosztów. Helena Jezierska lat 25, oraz Jan Galos zostali oskarżeni o nabycie większej ilości rzeczy, jak bielizny, zastawy stołowej i dywanów, jednak przewód sądowy nie udowodnił im przestępstwa, wobec czego zostali uniewinnieni.

Zgon olimpijczyka.

Kraków, 12 marca. Pogłoski o zgonie słynnego lekkoatlety polskiego Janusza Kusocińskiego, krążące od pewnego czasu, potwierdziły się niestety. Jak dowiadujemy się Janusz Kusociński, zdobywca złotego medalu olimpijskiego w biegu 10 km na Igrzyskach Olimpijskich w Los Angeles w r. 1932, zmarł w Warszawie.

Nazwisko Kusocińskiego jest zbyt znane w najszerszych kołach społeczeństwa polskiego, aby szerzej tłumaczyć jego znaczenie w sporcie polskim. Był on tym różnicą, dzielącą sport polski od zagranic sportowców, który najszybciej wyrównał. Obok zwycięstwa na Igrzyskach Olimpijskich odniósł on wiele innych sukcesów, znał go stołecy krajów europejskich, znał go także i Ameryka. Kontuzja kolana uniemożliwiła mu wzięcie udziału w Olimpiadzie berlińskiej. W miarę postępów kuracji Kusociński liczył, że będzie mógł startować w r. 1940 w Helsinkach. Niestety wojna przekreśliła jego zamiary. Tragicznym zarządzeniem losu Kusociński zmarł niemal w tym samym czasie, w którym spodziewał się wystąpić do walki o laur olimpijski w Helsinkach.

Urodzony w dniu 15 stycznia 1907, Kusociński studiował na Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie a poza tym zajmował się także publicystyką sportową. Przed paroma laty napisał nawet tom swoich wspomnień p. t. „Od pamiątki do Olimpiady”.

Kronika żałobna.

(Jer) Kraków, 12 marca. W ostatnich dniach zmarli w Krakowie: Stanisław Sell, emerytowany referent Poznańskiego Starostwa Krajowego, lat 57, Tomasz Gawin, mistrz stolarski i b. obywatel Krakowa lat 79, z Zabów Anna Długosiowicz, wdowa, lat 74, z Krystianów Franciszka Gregorczyk, żona portiera Państwowego Monopoli Spirytusowego, lat 46, ze Skulagów Katarzyna Rażna, wdowa obywatelka m. Krakowa, lat 70, inż. Antoni Nadachowski, emerytowany radca P. K. P., lat 85, Dominik Niedzwiedz, urzędnik prywatny, lat 43, Szumilas Katarzyna, Siostra III Zakonu św. OO. Dominikanów, lat 42.

Z Warszawy i okolicy.

Kasiarze rozpruli dwie kasy pancerno.

Przy ulicy Szkolnej 2 w Warszawie do pustego mieszkania na III piętrze dostali się kasiarze i tam posługując się świdrami, wywieśli otwór w podłodze, a następnie przez sufit dostali się do biura firmy Zakłady Przemysłowo-Handlowe inż. Benedykta Nawrocki, gdzie po rozpruciu dwóch kas pancernych zabrali 19.760 zł gotówką oraz czek na sumę 2.500 złotych, wystawiony przez Zygmunta Knabe na Bank Cukrownictwa.

Po dokonaniu kradzieży złodzieje, związawszy drutem wszystkie klamki i zamki, wyszli tą samą drogą. Na miejscu wzmianka policja znalazła dwie nowe kaski damskie, które służyły kasiarzom przy praniu kas jako ochrona przed zniszczeniem ubrania, pończochy, parasol, imbierek z wodą i dwie szcetki. Policja wdrożyła poszukiwania.

Zbiegi od rodziców.

11-letni Witold Bohdan Wolowicz zabrał kilka dni temu rodzicom dwie pary obuwia i 100 złotych gotówkę i zbiegł w niewiadomym kierunku. Rysopis: wzrost średni, szatyn, oczy niebieskie, na nosie blizna, n-brany w płaszcz i bereł granatowy, buciki i skarpetki białe.

Trup kobiety w rowie.

U wylotu ul. Wawelskiej i Lekarskiej w Warszawie w rowie częściowo napełnionym wodą na polu b. wyścigów konnych w Mokotowie znaleziono zwłoki kobiety lat około 60, nieustalonego nazwiska. Zwłoki przewieziono do prosektorium.

Z siekiera na zbrodni.

(f) Na podwórzu zagrody pewnego wieśniaka we wsi Kaminczek, powiat Warszawy, wtargnęło czterech nieznanych sprawców i usiłowało skraść świnię. Przeciwnik złodziejom wystąpił wieśniak z siekierą w rękę. Trzech złodziei uciekło, czwarty został tak ciężko poraniony, że zmarł na miejscu.

BOHDAN KARELSKI.

Jacht „Aurora“ zatonał...

9)

— Nie wierzę w to. Nie wiem, czyś zauważył, ale to jakiś podejrzany okret. Kontrabanda czy handel żywym towarem. Probowałem wyglądać przez lupę w ciągu tych dwóch dni, ale nie zauważyłem żadnego okretu. Możemy teraz czekać najwyżej na śmierć.

— Jakaś rada musi się znaleźć. Przejdźmy jeszcze raz dookoła cały pokład.

— Po co?

— Może coś zostawili. Może znajdziemy coś, co pozwoli nam zorientować się w sytuacji. Tutaj siedzieć do końca nie będziemy przecież.

— Masz rację. Może znajdziemy jakieś pieniądze!

VI.

Mary obudziła się z dotkliwym bólem głowy. Jak przez sen przypominała sobie wydarzenia ostatnich dni. Najprzód jazda samochodem z tym przemiłym człowiekiem, potem olbrzymie rozczarowanie, kiedy nagle zasnęła w kajucie jachtu, a wreszcie ta tajemnicza jazda. Próbowala wydostać się z kajuty, ale

okazało się, że jedynie drzwi do łazienki są otwarte. Inne były starannie zamknięte. Mary przestraszyła się i zaczęła walić pięściami w drzwi. W odpowiedzi na jej krzyki drzwi uchyliły się i ukazał się marynarz, który podał jej śniadanie na tacy, zapraszając, że na polecenie kapitana statku nie wolno jej opuszczać kajuty. Dał przytem do zrozumienia, że gdyby mimo tego zakazu usiłowała się wydostać, to po pierwsze on w tem przeszkodzi, będąc dostatecznie silnym, a powtóre i tak nie przyda się jej to na nic, gdyż znajdują się już daleko od lądu.

Mary rzuciła się więc na otomane i zanosila się rzewnym płaczem. Oprzymiotniała pod wpływem głodu, który dawał się jej we znaki. Zjadła ze smakiem śniadanie i stwierdziła, że przynajmniej pod względem wyżywienia nie ma na co narzekać.

Ale potem godziny zaczęły się dłużyć. Na półce znalazła wprawdzie interesujący zbiór nowości beletrystycznych a nawet kilka książek naukowych, ale obecny stan jej nerwów uniemożliwiał zajęcie się lekturą.

Trzy dni spędzone w ten sposób w kajucie były dla niej piekłem. Co kilka godzin odpowiadał ją marynarz, który przynosił jej posiłki. To był jedyny kontakt ze światem i jedyna sposobność do za-

mienienia kilku słów z człowiekiem. Marynarz jednak nie okazywał żyltniej skłonności do rozmowy, mając widocznie w tym zakresie surowe instrukcje. Udział jej odpowiedzi niechętnie, a wiele pytań zbywał milczeniem.

Wszystko stało się dla Mary jasnym. Zielenicki porwał ją, aby na jego wymusić odpowiedni okup. Na myśl o tem ogarniała Mary wściekłość. Wiedziała, że ojciec zapłaci każdą sumę, aby ją tylko wydobyć z tarapatów i że ja ogarniała na myśl, że swoją lekkomyślnością sprawiła ojcu tyle przykrości.

Ostatnia noc należała do bardzo niemiłych. Fale rzucały okrucieństwem z boku na bok i Mary długo nie mogła usnąć. Przez sen słyszała jakieś tupotanie na pokładzie, jakieś krzyki, ale wszystko to tonęło w poszumie wicheru i w huk przewalających się nad okretem fal. Usnęła nad ranem, a gdy obudziła się, uderzyła ją niezwykła cisza. Burza jakgdyby ustawała. Mary spojrzała na zegarek. Godzina, w której zazwyczaj marynarz przynosił jej śniadanie, dawno już minęła, ale widocznie zapomniano o niej. Dopadła do drzwi i znowu zaczęła krzyczeć. Walenie w drzwi nie pomagało. Nikt się nie pokazywał. Przestraszona ogarnęła Mary. Nasunęła się jej myśl, że okret tonie a załoga uciekła na łodziach ratunkowych, zapominając o niej wśród

pośpiechu. Znowu zaczęła dobijać się do drzwi. Po chwili usłyszała jakieś kroki na korytarzu. Jakiś głos zapytał się:

— Kto tam?

— To ja! — wołała — Mary Forst — proszę mi otworzyć drzwi!

— Zaraz, zaraz, ale nie mamy klucza. Pod drzwiami toczyła się rozmowa, wreszcie jakiś głos znowu odezwał się:

— Niech pani odsunie się od drzwi. Musimy je wywalić, bo nie mamy czasu na szukanie klucza.

Mary posłusznie odsunęła się na bok, a w tej chwili drzwi zaczęły trzeszczeć pod naporem ludzi, napierających od korytarza. Wreszcie oderwała się listwa i droga do wolności stała się otworem. Mary ostrożnie wyglądała na korytarz i zobaczyła przed sobą dwóch ludzi, których wygląd robił najgorsze wrażenie. Usmarowani węglem i oliwą, zarosnięci przedstawiali się, jak dwójka bandytów. Mary cofnęła się przerażona. Jeden z obcych uśmiechnął się.

— Musimy ładnie wyglądać. Prawda? Pani się nas boi. Ale proszę mi wierzyć, że nie jesteśmy bandytami tak, jak ten, w którego towarzystwie pani dostała się na to pudełko.

Mary uśmiechnęła się z przymusem.

(Ciąg dalszy nastąpi).

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

Obwieszczenie

Stadthauptmann'a

dotyczy: zapłaty rachunków za zużycie prądu i gazu przy zmianach mieszkań.

W związku z utworzeniem żydowskiej dzielnicy mieszkaniowej przypominam ponownie, że o każdej zmianie mieszkania należy we właściwym czasie zawiadomić Elektrycznię i Gazownię przed opuszczeniem mieszkania.

Pobieranie prądu i gazu w nowym mieszkaniu jest dopuszczalne dopiero po pisanej zgłoszeniu w Elektryczni i Gazowni.

Odbiór prądu i gazu, którzy opuszczają na stałe m. Kraków dobrowolnie albo w drodze wysiedlenia, winni zapłacić przed wyprowadzeniem się za zużycie przez siebie prądu i gazu.

Nie stosujący się ulegną rygorom przymusowym i ciężkim karom.

Kraków, dnia 10 marca 1941.

Der Stadthauptmann
Schmid

Obwieszczenie

W związku z będącym w toku wysiedlaniem żydów nakłada się obowiązek na stróżów domów na obszarze miasta Krakowa zamykania opróżnionych mieszkań żydowskich oraz odosłania kluczy do Treuhanda-Aussenstelle Kraków, Kraków, Westring 45 (Straszeńskiego), pokój nr. 22.

Stróżowie domów mają zgłosić natychmiast w wyżej wspomnianym urzędzie wszelkie zmiany urzędzenia w mieszkanach żydowskich, dokonane bez uprzedniego zezwolenia władz.

Właściciele kamienic względnie ich zastępcy mają obowiązek przekazać się osobliście o tem, że stróżów ich domów przysięgli do wiadomości treści tego postanowienia.

W wypadku nieprzestrzegania tych przepisów, wobec winnych stosować się będzie surowe kary.

Kraków, dnia 15 marca 1941 r.

Szef Dystryktu Krakowskiego
(Urząd Wysiedleńczy)
Aussiedlungstelle.

X. Km 178/87, dnia 26 lutego 1941.
Komunikat Sądzie Krakowskiego w Krakowie, Rew. X. zawiadamia, że dnia 16 kwietnia 1941 o godz. 10.15 w Sądzie Krakowskim w Krakowie, ul. Starowińska 18, Sala Nr. 33, II. p. odbędzie się licytacja nieruchomości, należącej do dłużników Jana i Bronisławy (zmarłych): 1) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 2) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 3) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 4) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 5) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 6) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 7) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 8) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 9) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 10) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 11) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 12) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 13) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 14) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 15) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 16) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 17) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 18) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 19) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 20) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 21) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 22) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 23) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 24) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 25) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 26) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 27) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 28) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 29) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 30) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 31) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 32) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 33) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 34) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 35) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 36) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 37) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 38) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 39) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 40) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 41) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 42) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 43) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 44) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 45) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 46) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 47) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 48) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 49) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 50) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 51) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 52) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 53) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 54) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 55) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 56) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 57) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 58) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 59) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 60) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 61) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 62) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 63) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 64) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 65) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 66) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 67) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 68) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 69) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 70) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 71) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 72) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 73) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 74) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 75) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 76) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 77) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 78) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 79) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 80) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 81) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 82) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 83) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 84) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 85) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 86) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 87) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 88) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 89) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 90) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 91) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 92) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 93) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 94) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 95) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 96) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 97) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 98) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 99) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 100) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 101) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 102) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 103) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 104) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 105) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 106) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 107) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 108) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 109) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 110) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 111) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 112) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 113) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 114) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 115) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 116) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 117) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 118) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 119) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 120) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 121) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 122) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 123) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 124) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 125) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 126) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 127) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 128) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 129) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 130) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 131) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 132) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 133) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 134) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 135) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 136) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 137) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 138) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 139) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 140) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 141) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 142) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 143) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 144) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 145) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 146) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 147) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 148) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 149) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 150) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 151) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 152) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 153) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 154) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 155) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 156) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 157) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 158) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 159) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 160) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 161) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 162) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 163) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 164) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 165) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 166) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 167) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 168) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 169) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 170) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 171) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 172) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 173) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 174) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 175) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 176) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 177) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 178) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 179) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 180) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 181) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 182) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 183) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 184) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 185) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 186) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 187) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 188) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 189) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 190) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 191) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 192) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 193) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 194) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 195) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 196) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 197) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 198) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 199) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 200) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 201) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 202) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 203) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 204) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 205) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 206) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 207) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 208) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 209) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 210) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 211) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 212) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 213) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 214) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 215) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 216) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 217) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 218) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 219) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 220) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 221) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 222) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 223) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 224) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 225) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 226) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 227) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 228) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 229) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 230) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 231) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 232) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 233) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 234) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 235) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 236) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 237) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 238) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 239) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 240) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 241) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 242) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 243) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 244) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 245) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 246) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 247) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 248) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 249) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 250) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 251) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 252) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 253) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 254) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 255) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 256) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 257) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 258) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 259) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 260) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 261) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 262) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 263) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 264) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 265) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 266) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 267) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 268) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 269) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 270) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 271) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 272) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 273) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 274) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 275) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 276) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 277) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 278) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 279) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 280) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 281) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 282) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 283) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 284) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 285) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 286) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 287) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 288) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 289) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 290) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 291) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 292) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 293) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 294) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 295) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 296) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 297) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 298) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 299) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 300) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 301) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 302) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 303) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 304) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 305) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 306) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 307) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 308) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 309) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 310) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 311) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 312) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 313) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 314) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 315) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 316) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 317) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 318) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 319) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 320) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (zmarłych) 321) Lw. 26 ks. gr. gm. kat. Krzeszów (z

